

2. KAPITOLA

Plesk!

Rodinka zlatohnědých křečků rozdávala dortíky dalším zvířátkům, která posedávala u stolků venku před pekařstvím. Jakmile uviděli dívky, Ždibáčkovi jim zamávali a běželi je přivítat.

„Lilko a Jolo, seznámte se s panem a paní Ždibáčkovými,“ představila je Zlatka,

„a jejich dětmi Penny, Jenny a Olívií.“ Každý z malých křečků měl na hlavě květinový věneček. Ten Olíviin byl upletený z růží,

a když se dívky sklonily, aby ji pozdravily, Olívie vložila Jole do ruky svou drobounkou tlapku.

„Opravdu moc ráda vás poznávám,“ pravila malá křeččí holčička roztomilým hláskem.

Mezitím se kolem seběhli další kamarádi.

„Ahoj!“ pištěla myška Molly Třasořitková.

K ní se přidala Bella Mourková, stříbrná pruhovaná kočička s růžovým batůžkem:

„Ahoj, Jolo a Lilko!“

„Hurá, už jste zase zpátky!“ volala ježčí holčička Emilka Ostnohřbetová.

„Je tak krásné vás všechny zase vidět!“ rozplývala se Lilka, když je vřele objímala. S Jolou pomohly Molly, Belle i Emilce, když se dostaly do různých potíží, a od té doby zůstaly velmi dobrými kamarádkami.

Potom šla Emilka Jole a Lilce ukázat všechna zvířecí mlád'ata, která u dlouhého stolu zdobila různé dorty. Z malých

zdobících cukrářských sáčků na ně
vymačkávala barevné polevy.

„Moc se mi líbí ty vaše kudrlinky,“
přiznala Lilka.

„A co teprve ty malé kvítečky,“ dodala Jola.

„Děkuju, děkuju!“ pištěla všechna ta
roztomilá zvířátka.

Lilka si prohlížela malé pekařství. „No
není to krása, Jolo?“ rozplývala se.

Domek měl doškovou střechu z rákosí.
V přízemí byla prodejna pečiva a dívky
si klekly, aby nahlédly do maličkých
okének. Na pultu byly vyskládané desítky
drobounkých zákusků a dortíků, všechny

krásně zdobené polevou. „To je tak roztomilé,“ rozplývala se Jola. „A všechno vypadá tak lahodně!“

Když se Lilka právě dívala do oken v prvním patře, kde viděla malé postýlky s našasenými přehozy, ucítila, jak jí někdo ťuká do nohy. Sklopila zrak a uviděla Olívii s velkou mísou v tlapkách a šťastným úsměvem na tváři.

„Chceš ochutnat trochu polevy?“ zeptala se křeččí holčička a kývla ke krémové bílé směsi. „Tajemství naší slavné nektarové polevy známe pouze my Ždibáčkovi. Je vynikající! Pojd'te ji vyzkoušet!“

Odvedla dívky ke stolu a chopila se sáčku se zdobící špičkou. „Tohle vynalezl náš výr pan Mudropírko,“ vysvětlila. „Je to Ladný a snadný zdobící sáček.“

Olívie pootočila kolečkem vedle zdobící špičky. „Tímhle se vybírají různé barvy,“ vykládala a vymáčkla na dortík trochu růžové polevy.

Vtom se objevil maličký hraboš v modrých teniskách. „Olívie, zase mi došla poleva,“ přiznal se stydlivě.

Olívie se usmála: „Péťa Drobek!“ představila ho. „To už byl třetí sáček! Ale to nevadí, můžeš si půjčit můj.“ Otočila se

na dívky a zašeptala: „Péťa je můj nejlepší kamarád. Má tu polevu tak rád, že ji podle mě určitě všechnu spořádá sám!“

Péťa už už pelášil pryč s polevou, když najednou vykřikl. „Pozor!“

Plesk!

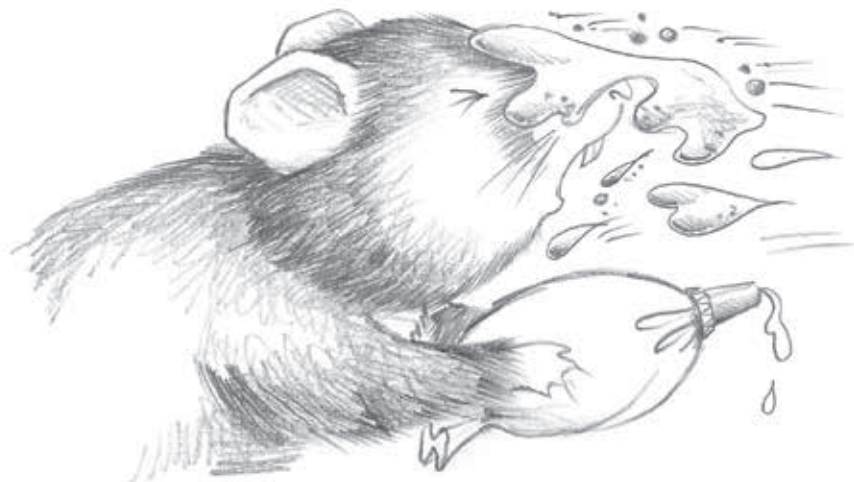
A zbrusu nový nápis nade dveřmi pekařství byl celý ušpiněný rozplácnutým dortem!

„Kdo to udělal?“ podivila se Olívie a nechápavě se rozhlédla.

„Hihihiii!“ zaslechla Jola. I ona se rozhlížela, ale nemohla přijít na to, odkud ten řehot přichází, když vtom...

Plesk!

Plesk!

„No tak!“ křikl Pěťa, kterého dort trefil rovnou do obličeje!

Pěťa si otřel z tváří růžovou polevu a zazubil se, když si pečlivě olizoval tlapku. Jenže v tu chvíli začala všechna zvířátka

křičet a cupitat, protože na ně doslova přšely další dorty. Plesk, plesk, plesk!

Všechno kolem pokryly kousky piškotu a polevy.

Jola a Lilka se po sobě udiveně podívaly.
Někdo tu po všech hází dorty! Ale kdo?

